

Arrest

nr. 108 892 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER SCHUEREN loco advocaat C. DRIESEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Pakistaanse nationaliteit bezitten, een soennitisch moslim zijn en afkomstig zijn uit de stad Bahawalpur in de provincie Punjab. U zou nooit politiek actief zijn geweest. Uw vader zou een zaak (verkoop van pesticiden) hebben in het dorp Lodhra en er ook eigendommen bezitten. Lodhra zou op zo'n 22 kilometer van de stad Bahawalpur verwijderd zijn. U zou uw vader met zijn zaak hebben geholpen. U verklaart dat sjieten in Lodhra de touwtjes in handen hebben en uit zijn op jullie eigendommen.

Uw problemen zouden in maart-april 2009 begonnen zijn. U zou aan enkele sjiiten uit Lodhra (Dada, Ali, Ranja en Raja) koopwaar op krediet hebben verkocht. Zij zouden u nog 800.000 Roepies hebben moeten betalen. In april 2009 zou u hen hierover hebben aangesproken. Tijdens een ontmoeting zouden zij iets in uw drankje hebben gedaan. U zou het bewustzijn hebben verloren en verklaart door hen geslagen en verkracht te zijn. Daarna zouden zij u 's nachts op straat hebben gedumpt. Na dit incident zou u geprobeerd hebben om een klacht in te dienen tegen uw belagers, maar de politie van Lodhra zou geen FIR (First Information Report) hebben willen registreren. Uw belagers zouden immers connecties hebben gehad bij de politie.

Op 19 april 2009 zou er een dorpsraad (panchayat) bijeengeroepen zijn om het dispuut tussen u en uw belagers op te lossen. De meerderheid van de aanwezigen op de dorpsraad zou sjiit zijn geweest. Op een bepaald moment zou er een discussie zijn ontstaan en zou er gevochten en geschoten zijn. U zou gewond geraakt zijn aan uw been en met de achterkant van een wapen op uw voorhoofd zijn geslagen. Ook uw vader zou geslagen zijn. Ook enkele andere ouderen van uw gemeenschap zouden tijdens het incident gewond zijn geraakt. Na dit voorval zou u samen met uw vader naar het lokale politiekantoor in Lodhra zijn gegaan. De politie zou uw klacht opnieuw niet geregistreerd hebben. De verantwoordelijken voor het registreren van een FIR zouden immers niet aanwezig zijn geweest. Er zou jullie gevraagd zijn om de volgende ochtend terug te komen. De volgende ochtend zou u eerst voor medische verzorging aan uw been naar het ziekenhuis zijn gegaan. Dezelfde dag, op 20 april 2009, zou u nog voor u zich kon aanmelden bij het politiekantoor, vernomen hebben dat er tegen u een valse FIR (First Information Report) was ingediend voor het verstoren van de dorpsraad, illegaal wapenbezit en het gebruik van een wapen.

Op 21 april 2009 zou u geprobeerd hebben om bij de District Senior Police (DSP) een klacht in te dienen. De DSP, eveneens een sjiit, zou evenmin een FIR tegen uw belagers hebben willen registreren.

Enkele dagen later zou u thuis door de politie van Lodhra zijn opgepakt. Op weg naar het politiekantoor zou u erin geslaagd zijn om te ontsnappen. Uw familie zou in dezelfde periode een advocaat onder de arm hebben genomen.

Na uw ontsnapping zou u definitief Bahawalpur hebben verlaten. U zou achtereenvolgens in Lahore, Karachi, Multan en hierna opnieuw in Karachi hebben verbleven. Tijdens uw verblijf in Lahore zou u van uw moeder hebben vernomen dat de tegenpartij een tweede FIR tegen u, uw ouders en uw broers had ingediend. Na uw vertrek uit Bahawalpur zou u meermaals telefonisch bedreigd zijn. Uw familie zou sinds uw vertrek uit Bahawalpur op verschillende plaatsen verblijven. Er zouden nadien nog verschillende FIR's tegen u zijn ingediend. In Multan en Karachi zou u gewerkt hebben en uw studies als student hebben voortgezet.

Op 15 juni 2010 zou u uiteindelijk Pakistan hebben verlaten en via Iran, Turkije en Griekenland naar België zijn gekomen. Op 27 november 2011 zou u in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 28 november 2011, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Er zou momenteel een rechtszaak tegen u lopen in Pakistan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen in het gedrang brengen. Zo sprak u zich tegen aangaande enkele essentiële elementen uit uw asielrelaas.

Bij het invullen van uw vragenlijst (dd. 5/12/2011) verklaarde u in december 2009 door de politie van Lodhra te zijn opgepakt. U voegde eraan toe dat u na enkele dagen gevangenschap kon ontsnappen toen u voor de rechter werd gebracht (zie vragenlijst, 5/12/2009, p.2). U maakte in uw vragenlijst geen melding van andere arrestaties. Tijdens uw interview voor het CGVS (CGVS) verklaarde u inderdaad één keer te zijn opgepakt. U situeerde deze arrestatie echter in april 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.11 en p.17 en p.20). U voegde er aan toe dat u werd opgepakt twee of drie dagen nadat u naar de DSP ging, wat u situeerde op 21 of 22 april 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U stelde uitdrukkelijk dat deze arrestatie de enige keer was dat u in uw land werd opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Verder voegde u er in dit verband aan toe dat u thuis werd opgepakt en dat u onderweg naar het politiekantoor van Lodhra kon ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p.21). Deze verklaringen klemmen zeer ernstig met uw verklaringen in de vragenlijst. Na confrontatie met bovenstaande incoherenties zei u dat hetgeen u in uw vragenlijst beweerde correct is en dat u inderdaad in december 2009 gedurende twee of drie dagen in het politiekantoor van Lodhra opgesloten zat (zie gehoorverslag CGVS, p.25). Dat u zich tegenspreekt aangaande uw arrestaties is opmerkelijk en doet twijfels rijzen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In het licht van bovenstaande dient bovendien te worden opgemerkt dat u eerder voor het CGVS verklaarde dat u al in mei 2009 Bahawalpur had verlaten en er nadien niet meer bent teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U zou hierna in Lahore, Multan en Karachi hebben verbleven. Dit valt uiteraard moeilijk te rijmen met uw latere verklaring als zou u in december 2009 gedurende enkele dagen door de politie van Lodhra (Bahawalpur) opgesloten zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.25). Na confrontatie met bovenstaande vaststelling wijzigde u uw eerdere verklaringen aangaande uw vertrek uit Bahawalpur en beweerde u na uw vertrek in mei 2009 wel nog soms naar Lodhra (Bahawalpur) te zijn teruggekeerd: uw advocaat zou in het kader van de hoorzittingen immers uw handtekening nodig hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.26). Voorgaande verklaringen zijn zeer weinig coherent, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen zeer ernstig op de helling zet.

Verder sprak u zichzelf tegen aangaande de FIR's die tegen u werden ingediend. Zo zei u de ene keer voor het CGVS dat er slechts één FIR, namelijk op 19 april 2009, tegen u geregistreerd werd. U legde een kopie van desbetreffende FIR neer ter ondersteuning van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U zou beschuldigd zijn van verboden wapenbezit en het levensgevaarlijk verwonden van een persoon. Op de vraag of er nadien nog andere FIR's tegen u werden ingediend, zei u dat enkel de FIR die u neerlegde voor het CGVS tegen u werd ingediend. U voegde er in dit verband aan toe geen weet te hebben van het bestaan van andere FIR's (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wel haalde u aan dat er nadien wel nog twee of drie klachten tegen u werden ingediend bij de politie, maar hiervan geen FIR geregistreerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Een andere keer verklaarde u evenwel voor het CGVS dat er in de maand na het eerste FIR nog een FIR tegen u geregistreerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Tijdens hetzelfde interview haalde u verder aan dat er na het FIR op 19 april 2009 nog sprake was van drie of vier FIR's tegen u (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Bovenstaande discrepanties aangaande aantal FIR's brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Voor wat betreft het door u neergelegde FIR dient voorts te worden opgemerkt dat u uitermate vaag bleef over de inhoud ervan. U weet niet precies te zeggen wie u aanklaagde (Raja of Rajaan). U voegde eraan toe dat u geen informatie heeft over het FIR en haalde aan dat het om een valse FIR gaat (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Aangaande desbetreffend FIR dient voorts te worden opgemerkt dat het door u neergelegde stuk een niet-geattesteerde kopie betreft waarvan, zoals blijkt uit een vertaling, sommige passages bovendien heel slecht leesbaar zijn. De authenticiteit van desbetreffend stuk kan, gezien de manipuleerbaarheid van kopies, niet worden gegarandeerd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit het FIR blijkt dat een zekere Dada u aanklaagde bij de politie en dus niet Raja of Ranja zoals u voor het CGVS beweerde (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ook dit mag erg verbazen.

Verder kon u geen informatie verschaffen toen u door het CGVS werd gevraagd naar de inhoud van het tweede FIR dat tegen u zou zijn opgesteld. U zei in algemene bewoordingen dat er sprake was van een tweede FIR tegen u en dat die geregistreerd werd tussen de vijftiende en de dertigste dag na het eerste FIR. U vermoedt dat er toen een klacht werd ingediend tegen u, uw ouders en broers, maar voegde er aan toe het eigenlijk niet te weten omdat u desbetreffend FIR niet heeft gelezen (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Evenmin wist u waarvan u in het tweede FIR werd beschuldigd (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Voorts kon u geen enkele informatie verschaffen over de overige FIR's die tegen u geregistreerd werden (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Verder zei u dat het door u neergelegde FIR bij uw thuis lag. U voegde eraan toe niet te weten of er sprake is van andere stukken (zie gehoorverslag CGVS, p.26).

Bovenstaande vaagheden zijn opmerkelijk en brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u reeds sinds het begin van uw problemen (april 2009) een advocaat onder de arm nam die uw zaak opvolgde en waarmee u actueel nog contact heeft. Niets belette u met de hulp van uw advocaat informatie te verzamelen over uw problemen (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.18). Het feit dat u zich hierover niet grondig informeerde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat u in eerste instantie voor het CGVS beweerde dat uw advocaat Rihaan heet. Gevraagd naar zijn volledige naam begint u tijdens het interview voor het CGVS uw documenten te doorzoeken en verklaarde u uiteindelijk enkel zijn voornaam te kennen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegde eraan toe dat u hem een week geleden contacteerde en hem vroeg om u documenten op te sturen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Dezelfde vraag wordt u later tijdens het interview voor het CGVS opnieuw gesteld. Opmerkelijk is dat u plots een andere naam opgaf en zei dat uw advocaat Rana Mohammad Asif heet. U voegde er onmiddellijk aan toe dat u eerder tijdens het interview een andere naam had opgegeven en de eerdere door u opgegeven naam niet correct is. Dat u zich vergist over de naam van uw advocaat is evenwel opmerkelijk gezien het belang van deze persoon en gezien het feit dat u nog in contact met hem zou staan. Verder zei u dat u

een dag voor het gehoor uw mail opende en u de brief van Rana Mohammad Asif heeft afgeprint (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Dient te worden opgemerkt dat de door u neergelegde brief van uw advocaat slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Bovendien vertoont de brief een duidelijk gesolliciteerd karakter.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door het volgende. Ter ondersteuning van uw problemen in Pakistan legde u een brief neer van een NGO. Tijdens het interview voor het CGVS werden u hierover enkele vragen gesteld. U slaagde er evenwel niet in te antwoorden toen u werd gevraagd welke NGO de brief voor u opstelde (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Dit is zeer opmerkelijk. Evenmin wist u te zeggen wanneer u voor het eerst desbetreffende NGO contacteerde (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U voegde er in dit verband aan toe dat niet u, maar uw vader, de NGO contacteerde (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Wanneer uw vader u precies heeft ingelicht over zijn contacten met de NGO kon u evenmin vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Verder moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd of de NGO iets voor u en uw zaak heeft kunnen doen. U antwoordde dat uw vader hierover alles weet (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Het feit dat u naliel om hiernaar bij uw vader te informeren doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangaande de door u neergelegde brief van de NGO 'Human Rights Development Organisation' dient tot slot te worden opgemerkt dat ook dit stuk slechts een kopie betreft (ontvangen via mail) waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Aangaande uw problemen met de politie en het gerecht haalde u verder aan dat er momenteel een rechtszaak tegen u hangende is in Pakistan. Op de vraag welke rechtbank uw zaak momenteel behandelt, haalde u in eerste instantie aan dat uw zaak behandeld wordt door de Session Court, om daarna te zeggen dat u het eigenlijk niet weet en er ook nog een andere rechtbank is maar u dit niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Ook deze vaststelling mag eens te meer verbazen.

Voorts haalde u aan op 21 of 22 april 2009 naar de DSP (District Senior Police) te zijn gestapt om een FIR te registreren. Ook de naam van de DSP kon u zich niet meer herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p.17), hetgeen eveneens opmerkelijk is.

Voorts sprak u zich tegen aangaande de precieze omstandigheden tijdens de dorpsraad van 19 april 2009. Bij het invullen van uw vragenlijst zei u dat er tijdens het schietincident twee personen om het leven kwamen (zie vragenlijst, p.3). In tegenstelling tot uw verklaringen voor het CGVS, repte u in uw vragenlijst met geen woord over het feit als zou u een kogel in uw been hebben gekregen en hiervoor verzorging nodig had (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Ook over de overige gewonden van uw gemeenschap repte u in uw vragenlijst met geen woord (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Tijdens het interview voor het CGVS repte u dan weer met geen woord over het feit dat twee personen zouden zijn overleden naar aanleiding van het schietincident. Tijdens het interview voor het CGVS werd u geconfronteerd met bovenstaande omissies. U verklaarde dat u deze informatie van uw moeder vernam en zei niet te weten of de gewonde personen later zijn overleden (zie gehoorverslag CGVS, p.26). Bovenstaande verklaring is allerm minst overtuigend.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u uitermate vage verklaringen aflegde aangaande de periode waarin u in Lahore, Multan en Karachi verbleef, nadat u Bahawalpur had verlaten. Na uw vertrek uit Bahawalpur ging u naar Lahore. Hoelang u in Lahore bleef, wist u echter niet (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Evenmin slaagde u erin te vertellen wanneer u uit Lahore vertrok en naar Karachi ging (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Na uw verblijf in Karachi ging u naar Multan. Hoelang u uiteindelijk in Multan bleef wist u evenmin te vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U zou in Multan in de restaurantketen KFC hebben gewerkt. U slaagde er niet in te antwoorden toen u werd gevraagd hoelang u er werkzaam was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Evenmin slaagde u erin te verduidelijken wanneer u van Multan naar Karachi bent teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Bovenstaande vaagheden brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

U haalde aan dat de sjiiten waarmee u problemen in Lodhra ondervond connecties hebben. Op de vraag welke hun positie (functie) is in het dorp, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U haalde verder aan dat zij banden hebben met de politie, maar slaagde er niet in om verdere informatie te verschaffen met wie zij binnen de politie contacten zouden hebben. Evenmin wist u tot welke politieke partij zij behoren (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Bovenstaande vage antwoorden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen na uw vertrek uit Bahawalpur (dreig telefoons), dient voorts te worden opgemerkt dat het uitermate bevreemdend is dat u over deze problemen met geen woord repte in uw vragenlijst (zie vragenlijst, p.3). Temeer daar u aan het begin van het interview voor het CGVS uitdrukkelijk zei dat u in uw vragenlijst al uw problemen heeft kunnen toelichten (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat u na uw problemen in uw geboortestreek nog meer dan een jaar in Pakistan bent blijven wonen. Dit doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid

en ernst van uw vrees voor vervolging. Temeer daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u na uw vertrek uit Bahawalpur uw leven gewoon voortzette. U verklaarde in Multan en in Karachi ondermeer in de horeca te hebben gewerkt (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Bovendien verklaarde u tijdens uw verblijf in Karachi uw studies te hebben voortgezet (zie gehoorverslag CGVS, p.26). Bovenstaande valt moeilijk te rijmen met uw verklaring als zou u door de Pakistaanse overheid zijn gezocht en u een vrees voor problemen met sjiieten uit Lodhra zou hebben gekoesterd (zie gehoorverslag CGVS, p.21-22).

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielerklaringen.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Uw vrees is echter niet gebaseerd op dit conflict, bovendien bent u niet afkomstig uit deze regio. Dit conflict zou uw terugkeer naar Pakistan dan ook niet in de weg staan.

Rekening houdend met bovenstaande wordt u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk certificaten van uw school en door u gevolgde opleidingen, een kopie van uw identiteitskaart, uw domicilieattest, uw geboorteakte en een arbeidskaart van de KFC, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze tonen uw identiteit, uw studies, opleidingen en het feit dat u in dienst was bij KFC aan, welke hier niet ter discussie staan. Alsook het door u neergelegde medisch stuk waaruit blijkt dat u op 20 april 2009 in Pakistan röntgenfoto's liet nemen, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Documenten dienen immers gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allerminst het geval is. Bovendien betreft desbetreffend stuk slechts een kopie (ontvangen via mail) waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 15, 20, 21/1 van de Officiële coördinatie van het K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS voor de vluchtelingen en de staatlozen (18/08/2010) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij overeenkomstig artikel 51/4, § 2 van de Vreemdelingenwet van in het begin van de asielerprocedure heeft aangegeven de hulp nodig te hebben van een tolk, zijnde een tolk Sraiki (zie bijlage 26). Uit de vragenlijst van 5 december 2011 blijkt dat het verslag werd voorgelezen in het Engels (beetje)/Sraiki. Ook uit de verklaring over zijn persoonsgegevens van 5 december 2011 blijkt zijn taal van oorsprong 'Sraiki'. Deze tolk leek wel wat Sraiki te verstaan, doch deze beheerste eigenlijk het Urdu. Omdat verzoeker ook een beetje Urdu en een beetje Engels kan, maakte hij hiervan geen probleem. Toen hij echter in het begin van zijn interview bij het CGVS opmerkte dat er een tolk Punjabi voorzien was, zag hij hier meteen het probleem van in. Dit interview zou immers meer uitgebreid zijn en dieper ingaan op zijn asielerhaal, zodat hij zich wou vergewissen van een goede tolk. Het bleek echter om een tolk Punjabi te gaan die onvoldoende Sraiki beheerst en enkel Punjabi en Engels spreekt. Daar verzoeker zelf onvoldoende Punjabi en slechts een beetje Engels spreekt, merkte hij dit meteen op bij de aanvang van het interview (CGVS p.1-2). Verzoeker kon niet anders dan zich neerleggen bij het voorstel van de interviewer. Na tot 3 maal toe te proberen duidelijk te maken dat er een vertaalprobleem was, legde verzoeker zich hier noodgedwongen bij neer. De rest van het interview probeerde hij zoveel mogelijk te begrijpen aan de hand van het beetje Engels en beetje Punjabi dat hij verstaat. Op sommige momenten was hij niet zeker of hij het Punjabi wel verstond en schakelde spontaan over naar het Engels, nu de tolk Punjabi naar het Engels vertaalde voor de interviewer (CGVS p.4, 13, 14). Er ontstond zelfs een discussie met de tolk (CGVS p.13). Het komt zelfs zover dat verzoeker zich op het

einde van het interview verontschuldigde voor zijn opmerkingen over de tolk, terwijl hij hiertoe het recht heeft (CGVS p.27). Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 15, 20 en 21 van het K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. Hij had het recht om een andere tolk te vragen, in tegenstelling tot wat de interviewer stelde (CGVS p.2). Bovendien had de interviewer niet mogen stellen dat het niet toegelaten is zelf een persoon mee te brengen die voor hem in het Sraiki kan tolken. Indien het CGVS inderdaad moet toegeven niet over een tolk Sraiki te beschikken, had het CGVS of zijn gemachtigde inderdaad aan verzoeker kunnen vragen zelf een tolk mee te brengen. Het feit dat er uiteindelijk zelfs een ruzie ontstaat tussen verzoeker en de tolk wijst er minstens op dat er sprake was van een belangenconflict tussen hen. De tolk had hierop moeten wijzen, zodat de interviewer er op had kunnen ingaan om vervolgens een andere tolk aan te wijzen.

Verzoeker wijst erop dat Sraiki gesproken wordt in het zuidwesten van de provincie Punjab en het noorden van de provincie Sindh, maar dat hun taal en etnie niet erkend wordt door de Punjabi-spreken. Er bestaat een discussie over de status 'taal' versus 'dialect' van de taal Saraiki/Sraiki. De Saraiki hebben in de jaren 60 een taalstrijd gevoerd om de officiële erkenning af te dwingen van hun taal en daarmee ook respect voor hun cultuur en etnische identiteit. Het betreft aldus een taalgevoelige etnie. De taal is meer verwant met het Sindhi zoals gesproken wordt in de zuidelijke provincie Sindh. Volgens de tolk is het Sraiki veeleer een dialect zoals het Oost-en West-Vlaams (CGVS p.1). Volgens verzoeker gaat het om een andere taal waarvan bepaalde woorden op elkaar lijken, maar is de vergelijking Duits-Nederlands meer op zijn plaats. Bovendien zou iemand uit Vlaams-Brabant ook problemen hebben om het West-Vlaams dialect te ontcijferen. Zo worden West-Vlamingen niet zelden ondertiteld op tv. Het feit op zich dat er een discussie bestaat of de taal Sraiki al dan niet een taal op zich is dan wel een soort dialect, wijst erop dat er minstens grote verschillen bestaan tussen beide talen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Over de taal

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag van 19 februari 2013 blijkt dat de gehoortaal van verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal het Sraiki/Punjabi was (p.1). Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal merkte de tolk op het Punjabi uit Pakistan te spreken. Hij verklaart het Sraiki niet te spreken maar verstaan is voor hem geen probleem. Volgens de tolk spreekt en begrijpt verzoeker ook perfect Punjabi, kan hij goed Engels en spreekt hij ook goed Urdu (p.1, 2). Wanneer verzoeker opmerkt de tolk niet helemaal te verstaan, merkt de dossierbehandelaar op dat de tolk en verzoeker al even op de gang met elkaar aan het praten zijn en dat er geen probleem is. Voor alle kandidaten die Sraiki kiezen, wordt de tolk Punjabi gebruikt en is er geen probleem (p.2). Er wordt opgemerkt dat de tolk Punjabi spreekt met de kandidaat en de kandidaat Sraiki spreekt. Vervolgens gevraagd of verzoeker de tolk begrijpt, antwoordt hij bevestigend (p.2). Er wordt hem gemeld dat indien er dingen zijn die hij niet begrijpt hij deze altijd kan melden tijdens het interview (p.2).

Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker in dit verband concrete opmerkingen formuleerde aangaande feiten die niet correct zouden weergegeven zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker er tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk in geslaagd is zijn asielmotieven uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag kan afgeleid worden dat er onder meer bij de uiteenzetting van verzoeker zijn reisweg en zijn problemen (p.2 t.e.m. 13) geen enkele melding is van tolkenproblemen of enige opmerkingen van verzoeker betreffende het niet begrijpen van de tolk of dat er concreet sprake was van communicatieproblemen. Toen er voor de pauze werd gevraagd of verzoeker tot nu toe alles begrepen had, antwoordde verzoeker dat dit grotendeels het geval was (p.13). Zoals verzoeker opmerkt is er vervolgens een discussie ontstaan tussen verzoeker en de tolk. Dit is correct weergegeven in het gehoorverslag (p.13). De verwerende partij kan hier worden bijgetreden waar zij stelt dat in tegenstelling tot wat verzoeker meent, er hier geen sprake is van een belangenconflict. De tolk maakte zich druk

omdat verzoeker alles heel goed begrijpt (p.13). Ook in de daarop volgende uiteenzetting van de door verzoeker aangehaalde asielmotieven na de pauze is er geen enkele melding van tolkenproblemen of enige opmerkingen van verzoeker betreffende het niet begrijpen van de tolk of dat er sprake zou zijn van een verkeerde vertaling (p.13 t.e.m. 27). Ook toen verzoeker op het einde van het gehoor geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, onder meer betreffende zijn arrestaties, maakte hij evenmin melding van tolken/communicatieproblemen (p.25, 26). Tenslotte gevraagd aan het einde van het gehoor of de advocaat nog iets wou toevoegen, verklaarde deze niet direct opmerkingen te hebben (p.27). De advocaat maakte toen geen melding van tolken/communicatieproblemen.

Waar verzoeker stelt dat hij het recht had om een andere tolk te vragen en men hem had kunnen vragen om zelf een tolk mee te brengen, stelt artikel 20, § 3 van het K.B. dat 'indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan (eigen onderlijning) de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen'. De commissaris-generaal is hiertoe bijgevolg niet verplicht. *In casu* blijkt uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk en verzoeker elkaar volkomen begrepen en verzoeker er wel degelijk in slaagde zijn asielmotieven uiteen te zetten zodat er geen gegronde reden was om op het verzoek van verzoeker om een eigen tolk mee te brengen, in te gaan.

Verzoekers opmerking dat hij de tolk ook niet helemaal vertrouwde gelet op hun verschillende etnie (mensen die Sraiki spreken worden al te vaak als minderwaardig bestempeld door zij die Punjabi spreken), is laattijdig en kan bijgevolg niet meer dienstig worden ingeroepen nu nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker noch zijn raadsman noch voor, tijdens of op het einde van het gehoor hieromtrent enige opmerking maakten.

Ten slotte blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota onder meer dat het Sraiki morfologisch en syntactisch gelijk is aan het standaard Punjabi en de meerderheid van de taalkundigen akkoord zijn dat het een dialect van het Punjabi is.

Ook werd verzoeker ter terechtzitting bijgestaan door een tolk die zowel het Urdu als het Punjabi beheerst. Deze tolk die de eed aflegde, verklaarde dat het Sraiki door verzoeker gesproken een mengeling van Urdu en Punjabi was waardoor zij elkaar probleemloos konden begrijpen.

Ten slotte weze herhaald dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tolk en verzoeker elkaar probleemloos begrepen en verzoeker er wel degelijk in slaagde zijn asielmotieven uiteen te zetten. Op het verzoek om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek wordt om deze reden dan ook niet ingegaan.

2.2.3. Over de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen om reden dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van het asielrelaas in het gedrang brengt. Zo blijkt verzoeker zich tegen te spreken over zijn arrestaties die hij bij het invullen van de vragenlijst situeerde in december 2009 terwijl verzoeker bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat deze plaatsvonden in april 2009. Ook voegde verzoeker er op zijn vragenlijst aan toe dat hij na enkele dagen gevangenschap kon ontsnappen toen hij voor de rechter werd gebracht terwijl hij bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij thuis werd opgepakt en onderweg naar het politiekantoor is kunnen ontsnappen. Verzoeker sprak zich ook tegen over het aantal *First Information Reports* (FIR's) die tegen hem werden ingediend waarbij hij nu eens verklaart dat er slechts één FIR tegen hem werd ingediend terwijl hij dan weer stelt dat het er vier of vijf waren. De bestreden beslissing stelde dienaangaande overigens vast dat de door verzoeker neergelegde FIR slechts een niet-geattesteerd kopie betrof die op verschillende plaatsen moeilijk leesbaar was. Ook de brief van zijn advocaat en de brief van de NGO zijn slechts fotokopieën. Gelet op het manipuleerbare karakter van kopieën kan er aan deze stukken dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien blijkt verzoeker over de naam van zijn advocaat al evenmin eensluidende verklaringen af te leggen. Verzoeker die verklaarde dat er momenteel een rechtszaak tegen hem hangende is kan verder niet aangeven bij welke rechtbank deze procedure loopt. Verzoeker legde voorts vage verklaringen af over de periode waarin hij in Lahore, Multan en Karachi verbleef. Ten slotte stelde de bestreden beslissing terecht vast dat de vaststelling dat verzoeker na de problemen in zijn geboortestreek nog meer dan een jaar in Pakistan is blijven wonen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De motieven van de bestreden beslissing die op geen enkele wijze worden weerlegd door de bestreden beslissing, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de Raad tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat de commissaris-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict zeer regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER